

Psalm 16

1 Een gouden kleinood van David. Bewaar mij, o God, want ik heb tot U de toevlucht genomen.

Voor: “een gouden kleinood” staat in het Hebreeuws: een *michtam*. De betekenis van dit Hebreeuwse woord is onbekend. Behalve in het opschrift van Psalm 16 wordt de term ook gebruikt in de opschriften van de Psalmen 56, 57, 58, 59 en 60. Volgens sommige rabbijnen zou *michtam* zijn afgeleid van het woord *ketem*, dat “goud” betelent. Vandaar dat de Statenvertaling en de HSV *michtam* hebben vertaald als: “een gouden kleinood”. Een kleinood is een sieraad, of een kostbaar kunstvoorwerp. In de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament die door Joodse geleerden in de oudheid is gemaakt, is *michtam* weergegeven als *stylographia*, d.w.z. een inscriptie op een “stèle”, een zuil of een opgerichte steen. Omdat Psalm 16 verwijst naar de opstanding van Christus (vers 9-11), heeft vers 1 een diepe betekenis. Opgerichte gedenkstenen worden in de Hebreeuwse Bijbel dikwijls genoemd. Het waren herinneringen aan de grote daden van de HERE. Het allergrootste dat God ooit heeft gedaan, is het feit dat Hij Zijn Zoon heeft opgewekt uit de doden en Hem aan Zijn rechterhand heeft gezet in de hemelse gewesten, “boven alle overheid, gezag, kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw” (Efe. 1:19-21).

Omdat het opschrift van de psalm luidt: “Een *michtam* van David”, en omdat David ook in Psa. 17:1 wordt genoemd, ligt het voor de hand om te denken dat de spreker in Psalm 16 David is. Maar volgens de Bijbel is dat niet zo. In de toespraak die de apostel Petrus op de Pinksterdag in Jeruzalem heeft gehouden, legt Petrus uit dat David een profeet was die in de “ik-vorm” sprak namens de Messias:

“Hem [d.i. de Messias] heeft God opgewekt door de weeën van de dood te ontbinden, aangezien het niet mogelijk was dat Hij door deze werd vastgehouden. Want David zegt van Hem: ‘Ik zag de Heer altijd vóór mij, want Hij is aan Mijn rechterhand, opdat Ik niet wankel. Daarom heeft Mijn hart zich verblijd en Mijn tong zich verheugd, ja, ook Mijn vlees zal rusten in hoop, want U zult Mijn ziel niet aan [de] hades overlaten en Uw Heilige geen ontbinding te zien geven. U hebt Mij [de] wegen van [het] leven bekend gemaakt; U zult Mij met blijdschap vervullen bij Uw aangezicht’. Mannen broeders, het is geoorloofd met vrijmoedigheid tot u te spreken over de aartsvader David, dat hij én gestorven én begraven is, en zijn graf is onder ons tot op deze dag. Daar hij dan een profeet was en wist, dat God hem met een eed had gezworen [één] uit [de] vrucht van zijn lendenen op zijn troon te doen zitten, heeft hij vooruitgezien en gesproken over de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan [de] hades is overgelaten en Zijn vlees geen ontbinding heeft gezien” (Hand. 2:24-31)

In Psalm 16 kan het niet om David gaan, merkt Petrus op, want de dichter zegt dat hij in het graf zal terechtkomrn maar zijn lichaam geen ontbinding zal zien. Koning David is gestorven en begraven, en zijn lichaam heeft wél ontbinding gezien. Maar David was een profeet. Hij zag uit naar de zoon die aan hem was beloofd en die door de HERE tot Koning zou worden gezalfd. Die Zoon zou net als zijn beroemde voorvader in het graf terechtkomen en een dode zijn, maar Zijn lichaam zou géén ontbinding zien, want God zou Hem doen opstaan uit de doden. Petrus citeert Psa. 16:8-11 en hij verklaart dat de Spreker in deze psalm niet David is, maar de Messias.

Als we mogen aannemen dat deze uitleg van Petrus betrekking heeft op het hele lied (en niet alleen op de verzen 8 tot en met 11), dan is de Messias ook in vers 1 aan het woord. De Messias vraagt, of God Hem wil bewaren, door de dood heen. Hij heeft immers tot Hem de toevlucht genomen. Dat deed Hij in de hof van Gethsémané, waar Hij Zich overgaf aan de wil van Zijn Vader (Matth. 26:39,42,44). Aan het kruis riep Hij: “Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest” (Luk. 23:36, vgl. Psa. 31:6). Hij was ervan overtuigd, dat God Hem zou bewaren, of zoals de dichter in Psa. 16:10 opmerkt, dat God “Zijn ziel in het graf niet zou verlaten”.

2 Mijn ziel, u hebt tegen de HEERE gezegd: U bent de Heere; mijn goedheid is niet voor U, 3 maar voor de heiligen die op de aarde zijn, en de machtigen, in wie ik al mijn vreugde vind.

Het tweede en derde vers van Psalm 16 is door Bijbelvertalers op uiteenlopende manieren weergegeven. Volgens taalkundigen is de Hebreeuwse tekst van deze verzen erg moeilijk en zijn er meerdere interpretaties mogelijk. In de Statenvertaling, de HSV en de Engelse King James Bijbel zijn de verzen 2 en 3 opgevat als een doorlopende zin. Volgens die vertalingen zegt de Spreker, dat Zijn goedheid niet van nut is voor de HEERE, want de HEERE is volmaakt, daaraan kan geen enkel mens iets bijdragen, ook de Messias niet. De goedheid van de Spreker is ten bate van “de heiligen, die op de aarde zijn” en “de machtigen”. In plaats van “de machtigen” kan men ook vertalen: “de uitnemenden”, “de uitmuntenden”, “de voortreffelijken”, of “de edelen”.

In de vertaling van het NBG (1951) zijn de verzen 2 en 3 opgevat als afzonderlijke zinnen. In die vertaling staat:

“Ik heb tot de HERE gezegd: Gij zijt mijn Here, ik heb geen goed buiten U. Wat betreft de heiligen die in de lande zijn: zij zijn de heerlijken in wie al mijn welbehagen is”

In de NBV wordt er een nog sterkere tegenstelling aangebracht tussen de verzen 2 en 3, en wordt vers 3 gekoppeld aan vers 4. In die vertaling lezen we:

“Ik zeg tot de HEER: ‘U bent mijn Heer, mijn geluk, niemand gaat U te boven’. Maar tot de goden in dit land, de machten die ik vereerd heb, zeg ik: ‘Wie u volgen, wacht veel verdriet’.

Deze weergaven lopen sterk uiteen. De weergave van de NBV is mijns inziens onjuist. Want noch David noch de Messias hadden vroeger afgoden vereerd en aan zulke nietswaardige goden plengoffers gebracht (vs.4) De Hebreeuwse tekst van Psa. 16:3 bevat maar weinig woorden, Daar staat letterlijk:

“Je zei tot JHVH: mijn Heer, U, goedheid van mij, niet aan U – aan de heiligen in het land, aan hen, en aan de edelen daarvan, al mijn vreugde in hen”.

Door de zinsbouw wordt de indruk gewekt, dat de Spreker in de verzen 2 en 3 verklaart, wat Hij zei toen Hij de toevlucht nam tot God (vers 1). De weergave van de SV en HSV lijkt het dichtst bij de Hebreeuwse tekst te blijven. Weliswaar zijn de woorden “Mijn ziel” door de vertalers ingevoegd, maar die toevoeging is bedoeld om aan te geven dat de Spreker in vers 2 in zichzelf spreekt en in herinnering brengt wat Hij bij een eerdere gelegenheid tegen God had gezegd.

De gedachte dat menselijke goedheid van nut is voor mensen, maar niet voor de HEERE, wordt ook in andere Bijbelteksten uitgesproken. In het boek Job zegt Elifaz tegen Job:

“Zou een man God tot nut zijn? Maar voor zichzelf zal de verstandige tot nut zijn. Is het een vreugde voor de Almachtige dat jij rechtvaardig bent, of winst dat jij je wegen vervolmaakt?” (Job 22:2-3)

Elihu hield Job voor:

“Als je rechtvaardig bent, wat geef je Hem daarmee, of wat ontvangt Hij uit jouw hand?” (Job 35:7)

De HEERE stemde op dit punt in met wat Elifaz en Elihu over Hem hadden gezegd, want later zei Hij tegen Job:

“Wie treedt Mij tegemoet, zodat Ik het hem zou vergelden? Wat onder heel de hemel is, is van Mij” (Job 41:2)

Wanneer God verschijnt om recht te spreken over Israël zegt Hij:

“Niet om uw offers zal Ik u straffen, want uw brandoffers houd Ik voortdurend voor ogen. Toch hoeft Ik uit uw huis geen jonge stier te nemen of bokken uit uw kooien, want al de wilde dieren in het woud zijn van Mij, de dieren op duizend bergen. Ik ken alle vogels van de bergen, het wild van het veld is bij Mij. Als Ik honger had, Ik zou het u

niet zeggen; want van Mij is de wereld en al wat zij bevat. Zou Ik stierenvlees eten, of bokkenbloed drinken?” (Psa. 50:8-13)

De apostel Paulus zei precies hetzelfde over de HEERE. In een toespraak in Athene merkte hij op:

“De God, die de wereld heeft gemaakt en alles wat daarin is, Hij die Heer is van hemel en aarde, woont niet in met handen gemaakte tempels, en wordt ook niet door mensenhanden verzorgd alsof Hij nog iets nodig heeft, daar Hijzelf aan allen leven en adem en alles geeft” (Hand. 17:24-25)

En Paulus schreef aan de Romeinen:

“...wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal hem vergolden worden? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen” (Rom. 11:35-36)

Wanneer we inzien, dat de Spreker in Psalm 16 de Messias is, worden Psa. 16:2 en 3 begrijpelijk. Niet de HEERE was een vijand die verzoend moest worden, *mensen* waren vijandig en hadden verzoening nodig (2 Kor. 5:14-21). Niet de HEERE had vanwege bepaalde tekortkomingen en doelmissingen behoefte aan bedekking, maar de *mensen* hadden gefaald (Joh. 1:29, 4:42; 1 Joh. 2:2; Rom.5:6-21). De goedheid van de Messias was bestemd voor “de heiligen die op de aarde” (of: in het land) zijn. Die heiligen zijn “edelen” of “machtigen”, want ze zijn er door God toe bestemd om als koningen en priesters met de Messias op aarde te gaan regeren (Dan. 7:18,22,27; Openb. 1:5-6, 5:9-10, 20:4 en 6). Dankzij de goedheid en de gerechtigheid van de Messias zal het koninkrijk van God op aarde worden gerealiseerd. De Messias verheugt zich in het herstelde en gereinigde Israël dat er vanwege Zijn goedheid en daad van gerechtigheid eens zal zijn.

4 Groot wordt het leed van hen die andere goden geschenken geven; ik echter giet geen plengoffers van bloed voor ze uit en neem de namen ervan niet op mijn lippen.

Wanneer de Messias verschijnt in heerlijkheid, zal Hij korte metten maken met alle afgodendienaars en hun verering van “nietsen” (vgl. Zach. 13:2-6, Mal. 4:1-3). Aan de afgodendienst komt dan een definitief einde. De Messias heeft een afschuw van alles wat vereerd wordt naast (of in plaats van) de Ene God. Onder Zijn bestuur zal er geen enkele naam groot worden gemaakt behalve de Naam van de Ene, en aan geen enkele naam eer worden bewezen behalve aan die van Hem (vgl. Joh. 17:3).

Psalm 16:4 kan worden beschouwd als een beschrijving van het voornemen van David om in zijn toekomstige koninkrijk iedere vorm van waarzeggerij en afgodendienst uit te roeien, en alleen de HEERE maar eer te bewijzen. Ze hebben echter in laatste instantie betrekking op de Messias, die spreekt over de

omstandigheden die er op aarde zullen heersen wanneer het koninkrijk der hemelen openbaar wordt.

5 De HEERE is mijn enig deel en mijn beker. U onderhoudt wat het lot mij toeweest.

Wat David in Psa. 16:5 over zichzelf zegt (en de Messias in de mond legt), werd later ook gezegd door de profeet Jeremia, in zijn treurzang over de ondergang van Juda en Jeruzalem:

“Mijn deel is de HEERE, zegt mijn ziel, daarom zal ik op Hem hopen” (Klaagl. 3:24)

Jeremia was ervan overtuigd, dat ook al hadden de Babyloniërs alles verwoest en de inwoners van Juda en Jeruzalem gedood of in ballingschap gevoerd, de HEERE over Zijn erfdeel zou waken en het uiteindelijk zou herstellen. De HEERE had aan hem geopenbaard dat dit herstel na zeventig jaren zou plaatsvinden. Toen David op de vlucht was voor Saul, bezat hij niets in het hele land Israël, hoewel dat land aan hem was beloofd. De HEERE was Davids “enige deel en zijn beker”, zijn enige bezit en de Enige die hem vreugde verschafte. Voor “mijn enig deel” staat er in het Hebreeuws letterlijk “het deel van mijn deel”. De toekomstige koning bezat niets in (of van) het land dat hem was toegezegd, maar hij kende en vertrouwde de HEERE, de God van Israël. En daarmee bezat hij alles. De HEERE zou over zijn lotsdeel waken en ervoor zorgen dat het te Zijner tijd aan hem werd toevertrouwd.

Wat David en Jeremia in hun liederen uitspraken, is ook van toepassing op de Messias. Toen Hij in Israël optrad, zei Hij tegen een schriftgeleerde die Hem wilde volgen:

“De vossen hebben holen, en de vogels in de lucht nesten, maar de Zoon des mensen heeft niets waarop Hij het hoofd kan neerleggen” (Matth. 8:20)

Toen Hij stierf aan een kruis, bezat Hij niets (Dan. 9:26), geen enkele heerlijkheid of waardigheid (Jes. 53:2). Zijn toekomstige onderdanen verachtten en bespotten Hem (Jes. 53:3). De HEERE was Zijn enige deel en Zijn beker. Al Zijn vreugde vond Hij in Hem. Hij was er zeker van, dat de HEERE Zijn lotsdeel zou onderhouden en het Hem te Zijner tijd zou doen toevallen (vgl. Psa. 2:8, 110:1). “Hij heeft om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God” (Hebr. 12:2).

6 De meetsnoeren zijn voor mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja, een prachtig erfelijk bezit heb ik gekregen.

Over de Messias heeft de engel Gabriël gezegd:

“Hij zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste genoemd worden, en God, de Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn tot in eeuwigheid [Gr. in de eeuw, d.w.z. de toekomstige eeuw] en aan Zijn koninkrijk zal geen einde komen” (Luk. 1:32-33)

Het erfdeel dat de Messias is toegemeten, is dus het volk en het land waarover David regeerde, het “huis van Jakob”. Van Davids zoon Salomo wordt in het Oude Testament gezegd, dat hij “heerste over alle koninkrijken van de rivier de Eufraat tot het land van de Filistijnen en tot aan de grens van Egypte” (1 Kon. 4:21). Zijn vader David had Syrië, Moab, de Ammonieten, de Filistijnen, Amalek en Edom onderworpen (2 Sam. 8:11-14). Het land Israël en de omliggende landen zullen ook eens aan de Messias toevallen. Bij de “lieflije plaatsen” en het “prachtig erfelijk bezit” waarover de psalmist spreekt kan in de eerste plaats worden gedacht aan het “heilig sieraad” of het “Sieraadland”, d.w.z. Israël (Dan. 8:9, 11:16, 11:41). Net als van Salomo is van de Messias voorzeggd, dat Hij “zal heersen van zee tot zee, van de rivier de Eufraat tot de einden der aarde” (Psa. 72:8). Maar “alle koningen zullen zich voor Hem neerbuigen, alle heidenvolken zullen Hem dienen (Psa. 72:11). De Messias zal uiteindelijk regeren over de hele mensheid (Psa. 2:8)

7 Ik loof de HEERE, Die mij raad heeft gegeven; zelfs 's nachts onderwijzen mij mijn nieren.

Bij het woord “nacht” in Psa. 16:7 zou je kunnen denken aan de letterlijke nacht – de Here Jezus zonderde zich dan immers dikwijls af om te bidden en het woord van Zijn Vader te overdenken. Maar gezien het voorafgaande en het vervolg gaat het in dit vers vooral om de figuurlijke nacht – er staat in het Hebreeuws letterlijk: “zelfs nachten onderwijzen mij”. Bij nachten mogen we denken aan perioden van duisternis, moeilijke en zware omstandigheden waarin er van Gods hand, Gods heil of Gods beloften niets is te zien. Het werkwoord dat in Psa. 16:7 met “onderwijzen” is vertaald, is op andere plaatsen (b.v. in Psa. 6:1 en 38:1) als “bestrafen”, “kastijden” of “tuchtigen” weergegeven. Duistere en moeilijke momenten in iemands leven, ook in het leven van de Messias, worden door de HEERE gebruikt om een mens “op te voeden”, hem of haar te trainen voor zijn of haar toekomstige taak. De nieren worden in de Bijbel dikwijls genoemd als de organen waarin de diepste gevoelens en drijfveren van een mens schuilen. De weg van de Messias op aarde werd volledig bepaald en bestuurd door de HEERE. Zelfs op de duisterste momenten van die weg vertelden de “nieren” van de Messias Hem, dat de gebeurtenissen door Zijn Vader waren beschikt, dat de wil van de HEERE moest geschieden en dat Zijn rijk zou komen – ook al leek alles tegen de komst van dat rijk in te gaan. Bij de “nachten” van Psa.16:7 kunnen we vooral denken aan het lijden van de Messias, en Zijn sterven aan een kruis. Over die “nachten” wordt in vers 8 tot 10 gesproken.

8 Ik stel mij de HEERE voortdurend voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand is, wankel ik niet.

In zijn toespraak in Jeruzalem, op de Pinksterdag, haalde de apostel Petrus Psalm 16 aan vanaf vers 8 (Hand. 2:25-28). Petrus merkt op, dat David in deze verzen niet over zichzelf spreekt, maar over “Jezus de Nazoreeër” (Hand. 2:22), de Man die God “zowel tot Heer als tot Christus heeft gemaakt” (Hand. 2:29-36). Omdat het NT voor Bijbelcitaten gebruik maakt van de Septuaginta (de Griekse vertaling van het Oude Testament die in de derde eeuw vóór Christus was gemaakt), zijn de Psalmwoorden in Handelingen 2 anders weergegeven dan in ons Oude Testament. Petrus zei:

“Want David zegt van Hem [d.w.z. van Jezus]: ‘Ik zag de Heer altijd voor Mij, want Hij is aan Mijn rechterhand, opdat Ik niet wankel!’”

En inderdaad had de Here Jezus zelfs in de donkerste ogenblikken van Zijn aardse bestaan, toen Hij aan het kruis hing, de HEERE voortdurend voor ogen. Hij herinnerde Zich wat er in Gods woord over het lijden van de Messias stond geschreven, en Hij bad de woorden uit Psalm 22:2: “Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?” (Matth. 27:46, Mar. 15:34). De Hebreeuwse tekst van dit vers luidt eigenlijk: “*waartoe* hebt U Mij verlaten!”, en ook in de evangeliën staat: *voor wat?* of “*tot wat?*” [Gr. *ina ti, eis ti*]. De Man die aan het kruis hing, wist waartoe het zou leiden, want het antwoord staat in Psa. 22:23-32. Het was met het oog op de heerlijkheid van God die zich na het kruis zou (en zal) openbaren (Hebr. 12:2). Ook uit andere woorden van de Here Jezus blijkt, dat Hij Zijn Vader voortdurend vóór Zich zag en besepte wat de Schepper door het kruis tot stand zou brengen (vgl. Kol. 1:19-20). De Gekruisigde bad immers:

“Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen” (Luk. 23:34)

En Hij zei tegen een mede-gekruisigde:

“Voorwaar, Ik zeg u vandaag: u zult met Mij in het paradijs zijn” (Luk. 23:43)

(Uit de zinsbouw in de oorspronkelijke Griekse tekst blijkt, dat het woord “vandaag” hoort bij het werkwoord “zeggen” en niet bij het werkwoord “zijn”)

Zelfs op het allerlaatste moment van Zijn leven zag Hij de Vader nóg voor zich. Want Hij bad de woorden uit Psalm 31:6 en zei:

“Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest” (Luk. 23:46)

Toen Hij dit gezegd had, stierf Hij (Luk.23:46). Wat de Here Jezus overeind hield, zelfs in de donkerste momenten van Zijn aardse bestaan, was het Woord van God, Dankzij dat Woord kon Hij zich de HEERE voortdurend voor ogen stellen. En

omdat de HEERE Zijn Woord gestand doet en Zijn Zoon bijstond, wankelde Hij niet.

9 Daarom is mijn hart verblijd en mijn eer verheugt zich, ook zal mijn lichaam veilig wonen. 10 Want U zult mijn ziel in het graf niet verlaten, U laat niet toe dat Uw Heilige ontbinding ziet.

Ook deze verzen zijn in de Septuaginta (en in ons NT) anders weergegeven. In Hand. 2:26-27 staat:

“Daarom heeft mijn hart zich verblijd en mijn tong zich verheugd, ja, ook mijn vlees zal rusten in hoop, want U zult mijn ziel niet aan [de] hades overlaten en uw Heilige geen ontbinding te zien geven”

Volgens de apostelen Petrus en Paulus waren deze psalmwoorden een voorzegging die betrekking had op het sterven en de opstanding van Christus. Petrus tekende erbij aan:

“Daar hij [d.i. David] een profeet was en wist, dat God hem met een eed had gezworen [één] uit [de] vrucht van zijn lendenen op zijn troon te doen zitten, heeft hij vooruitgezien en gesproken over de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan [de] hades is overgelaten en Zijn vlees geen ontbinding heeft gezien” (Hand. 2:30-31)

En de apostel Paulus constateerde:

“Daarom zegt Hij [d.i. God] ook in een andere [psalm]: ‘U zult uw Heilige geen ontbinding te zien geven’. Want nadat David in zijn eigen geslacht de raad van God had gediend, is hij wél ontslapen en bij zijn vadersen bijgezet en heeft ontbinding gezien, maar Hij die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien” (Hand. 13:35-37)

Omdat de Here Jezus op grond van het Woord van God een vaste en onwankelbare hoop had – Hij zag uit naar de heerlijkheid die op het kruis zou volgen (Heb. 12:2) kon Hij zich ondanks Zijn naderend lijden en sterven verheugen en met blijdschap van Gods bedoelingen getuigen. Hij wist dat “Zijn lichaam veilig zou wonen”, dat God “Zijn ziel in het graf niet zou verlaten” en dat Hij niet in de hades (d.w.z. de wereld van de doden) zou blijven. God zou zelfs niet toelaten, dat het ontbindingsproces in Zijn lichaam begon. Binnen drie dagen zou Hij worden opgewekt uit de doden.

11 U maakt mij het pad ten leven bekend; overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd.

In de toespraak van Petrus luidt het citaat uit Psalm 16:11 als volgt:

“U hebt mij [de] wegen van [het] leven bekend gemaakt; U zult mij met blijdschap vervullen bij Uw aangezicht” (Hand. 2:28)

Het allerlaatste deel van Psalm 16:11 wordt in Hand.2 niet herhaald (“Liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd”), hoewel dit tekstgedeelte wel aanwezig is in de Septuagint. Petrus maakt echter volstrekt duidelijk, dat Psalm 16 een profetische beschrijving is van wat de Here Jezus tegen Zijn Vader heeft gezegd, toen Hij werd verworpen door Zijn volksgenoten en het kruis zag naderen. Hij bad of de HEERE Hem wilde bewaren, door de dood heen (vs.1). Hij wist dat Zijn naderende lijden, sterven en opstanding niet zouden plaatsvinden omdat Zijn Vader daaraan behoefte had, maar ten bate waren van het volk dat door Hem zou worden behouden (vs.2-3). Wanneer dat volk gered is en aan haar bestemming beantwoordt, zal er een definitief einde komen aan de afgoderij omdat Hij met dat volk zal gaan regeren (vs.4). Hoewel er van Zijn messiaanse heerlijkheid en van Israëls geloofsgehoorzaamheid op het moment van spreken nog niets was te zien, was Hij ervan overtuigd dat Zijn Vader Zijn volk en Zijn land voor Hem zou bewaren (vs. 5-6). Zijn Vader had Hem de toekomst geopenbaard. Zelfs in de naderende stikdonkere momenten van Zijn bestaan zou die wetenschap bij Hem blijven en zou Hij niet wankelen, omdat Hij Zich de HEERE voortdurend voor ogen bleef stellen (vs. 7-8). Op grond van Gods beloften wist Hij dat zelfs Zijn lichaam zou worden bewaard, want God zou Hem in het graf niet verlaten en niet toelaten dat Zijn Heilige tot ontbinding overging (vs. 9-10). Het lijden zou voor Hem de weg ten leven zijn, en niet alleen voor Hem maar ook voor allen die door Hem zouden worden gered (vgl. 1 Kor. 15:22). Op het graf zou een onvergankelijk en blijvend leven volgen, een leven van overvloed en blijdschap, in Gods nabijheid, dat door niets meer zou worden verstoord (vs.11). Psalm 16 is voor honderd procent Messiaans. En het is inderdaad een schitterend kleinood.

* * * * *